

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

Capvt XIV. Diuinæ bonitatis iudicia, in Sacramento Baptismi &
Confirmationis, gratiaq[ue] diuinâ, mirabiliter suppeditatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

num, in vanum laborauerunt, qui edificant eam. Hic messor plus cessando melliuit, quàm alij, vsque ad occasum solem, se defatigando. Discite, mortales, inter vera & vana auxilia, discrimen facere. Nolite vobis promittere à mandragoris pecunias; non fert ea radix nummos. Nolite effodere thesauros, quos atri custodiunt canes. Cerberus, non Deus; Gryphes, non Cœlites, habitant in illis hypogæis. Nolite animam vestram vendere tribus Philippæis, Christum triginta argenteis. Non dat Orcus opes, quibus ditescatis. Cum putaueritis vos habere crumenam ære grauem, carbones thesaurus erunt; & sapius stercora, quàm numismata colligetis. Denique, quando nihil acceperitis, cum Pluto, Plutonem estis adoraturi. Deum colite, ille aurum creauit. Ille, cum nemo iuuerit, ditabit. Ille & diuinam virgulam, & auream, sed castam, pluuiam potest è cœlo mittere. Ab illo, tanquam sponsa, arrham accepistis, quidquid habetis. Caue, homo, ne de tua, anima sit illa querela: *Et hac nesciuit, quia ego dedi ei frumentum, & vinum, & oleum, & argentum multiplicauit ei, & aurum, quæ fecerunt Baal, quasi dæmonis, non Numinis dona; ab Inferis, non à Superis impetranda. Si qua re indiges, Patrem adì, non hostem, apud quem, qui volunt diuites fieri, incidunt in tentationem, & in laqueum diaboli.* Hinc tam multi, ob amissam vnicam vaccam, aut, leue damnum, seipfos suspendunt: verè enim in laqueum diaboli incidunt, quem illis retendit.

Osée. 2. 8.

1. Tim. 6. 9.

CAPVT XIV.

Diuina bonitatis iudicia, in Sacramento Baptismi & Confirmationis gratiaq; diuina, mirabiliter suppeditatis.

I.

Vòd si, iudicio Dei, à pecunijs alijsq; terrenis bonis homines desertissimi tantam habent compensationem, vt vel diuinitus pecuniã iuuentur, vel alia accipiant bona pecunijs longè præstantiora: quid egenti non erit sperandum de cœlestibus thesauris? Inter quos est diuina à Christo promanans gratia, quæ minimè opinantibus atque etiam haud merentibus sæpe affulget & datur; diuinãque Sacramenta, quæ mirabili prouidentia instituta, mirabili-

biliore modo nonnunquam hominibus offeruntur. Nempe non minus menti, quam corpori mortalium iudicat prospiciendum. Deus; qui saepe illa occasione aut ratione adest, qua minimè putavisses. Ita ex Saulo Paulum fecit, quando eum Ecclesiam discipulosque Christi flagrantissimè persequentem, ipsa cæcitate oculorum, illuminavit. Ibat spirans minarum & cadis in discipulos Domini: & subito circumfulsit eum lux de cælo. Ita vir Æthiops Eunuchus, potens Candacis regina Æthiopum, à Philippo, in fide, eruditur insperatò. Mittitur ab Angelo Philippus ad viam, qua descendit ab Ierusalem in Gazam, & nec dum ipse scit, cur mittatur. Mittitur & ad currum, in quo sedebat Eunuchus. Occurrit locus opportunissimus Isaïæ, de Christi Passione, prophetantis: occurrit & aqua: denique & ipsi Eunuchò occurrit, vt diceret: *Ecce aqua, quid prohibet me baptizari?* Ad hunc modum lauit Æthiopem, sed vtiliter, Deus, nihil minùs, quàm de hoc lauacro cogitantem, cum domo exiisset. Sed tamen Saulus, quando in mala via iter faciebat; Æthiops, cum Deum quæsivit, conuersus est. Vnde admiranda Dei iudicia se se aperiunt, qui & sequentibus, & persequentibus venit obuius ad auxiliandum.

Id autem quod Eunuchò baptizato, Pauloque conuerso evenit, in omnibus Sacramentis contigisse, potest ostendi. Nam in primis de aqua etiam diuinitus ad baptismum oblata, illud refert Baronius. Cum An. Christi sexagesimo octauo S. Petrus Apostolus in carcerem Mamertinum missus à Processò & Martiniano militibus asseruaretur, ipsos suos hos custodes ad Christi fidem adduxit. Iam crediderant; sed defuit aqua baptismò necessaria. Non defuit ergo Deus. Extemplò, quasi saxo vena esset secta, ita, in vicem sanguinis, fons erupit: qua aqua Processum & Martinianum tinxit Petrus. Nemo loco diffidat, qui Deo fidit. Nusquam & nunquam illi deest, quod prodest: quosque mortalium iudicia saepe abiectissimos ne pistrino quidem dignos censent, eos diuinus oculus ex persecutoribus Apostolos, ex lictoribus martyres, denique ex nigris candidos facit atque cæli candidatos.

Stupendum eiusmodi Dei iudicium fit manifestum, etiam ex alia, commemoratione, digna historia, quam, sub Paulo Episcopo Alexandrino, circa annum Domini quingentesimum trigessimū septimum contigisse, in Prato spiritali, his verbis legimus. *Narrant nobis* (inquit Ioannes Moscus cognomento Euiratus) *Abbas*

Act. 9. 1.
Act. 8. 27.

I I.
Baron. t. 1.
An. 68. &
Thom. Boz.
lib. 1. de sig.
Eccles. c. 16.

III.
Prato spirit.
cap. 207.

Theonas & Theodorus, quod Alexandria, sub Paulo Patriarcha, puella quedam relicta fuerat pupilla, à parentibus magna facultate locupletibus. Erat autem adhuc sine baptismo. Die verò quadam ingressa pomarium, quod sibi reliquerant parentes eius (sunt enim in media civitatis pomaria) vidit quendam parantem sibi laqueum, ut se profocaret. Cucurrit igitur, & dixit ei: Quid facis, homo? Dixit autem ei: Dimitte me, mulier, quoniam in multa tribulatione sum. Quæ ait illi: dic mihi causam, & fortassis iuvare te potero. Dixit illi: Graui ere alieno premor, & valde suffocor à creditoribus, elegiq; potius vitam semel finire, quàm quotidie mori. Quæ dixit illi: Quæso te, accipe omnia, quæ habeo, & redde: tantum ne perdas te ipsum. Sumens verò ille reddidit omnia. Puella ergo angustiari coepit non habens, qui sibi curam gereret. Itaq; destituta parentum solatio, fornicari instituit, & inde sibi victum querere. Dicebant ergo viri illi sancti: Quis novit ista, nisi solus DEVS? quomodo scilicet permittatur anima, propter causam aliquam ipsi soli cognitam, ad tempus derelinqui? Post aliquantulum temporis infirmata est puella, & in se reuersa compuncta est, oravitq; Pontificem, ut faceret illam Christianam. Omnes autem aspernabantur eam, dicentes: Quis hanc suscipiat, quæ meretrix est? affligebatur autem vehementer. Cum verò in his esset angustijs, assistit illi Angelus, in specie hominis, cum quo misericordiam fecerat. Cui illa dixit: Cupio fieri Christiana, & nemo vult pro me loqui. Qui ait: Nunquid re verà istud cupis? Respondit illa: Vtiq; Domine, & deprecor te, ut hoc mihi impetres. Qui ait: Noli tristari. Ego adducam aliquos, qui te accipient. Adduxit ergo alios duos & ipsos Sanctos Angelos, duxeruntq; illam in Ecclesiam. Rursumq; se ipsos transformantes in personas quasdam illustres, & notas ex ordine Augustalium, vocant Clericos, Presbyterum scilicet, & Diaconum, qui in hoc ipsi constituti erant. Dicunt eis Clerici: Vestra charitas pro ea pollicetur? Illi autem responderunt: Etiam nos pro illa pollicemur. Sumentes ergo illam baptizauerunt: & albis induta rursus ab eis subuecta est. Quæ cum deposuissent, euauerunt. Vicini ergo cum illam albis indutam viderent, postquam recesserunt illi, dicunt ei: Quis te baptizavit? Nunciavit autem eis rem totam, dicens: Venerunt quidam, & tulerunt me in Ecclesiam, locutiq; sunt Clericis, & baptizauerunt me. Et dixerunt ad eam: Qui sunt illi? cum verò non posset dicere, qui essent illi, abeuntes nunciaverunt Episcopo. Dixit autem Episcopus his, qui ad baptizandum constituti erant: Vos illam baptizastis? Et confessi sunt, se illam baptizasse exoratos ab illo & illo Augustalibus. Porro accersitis ex

Prato.

Pratorio his, quos Clerici dixerant, dixit Episcopus: Num ipsi pro ista fidei iussistis? Qui dixerunt: Neque nouimus, neque conscij nobis sumus, hoc fecisse. Tunc vero iam cognouit Episcopus, DE I hoc opus esse. Conuocansque illam dixit ei: Dic mihi, filia, quid gessisti boni? Quæ ait: Meretrix existens, & paupercula, quid boni operari potui? Dixit illi Episcopus: Nihilne omnino operata es? Dixit ei: Non, nisi quod videns quendam, qui à creditoribus premebatur, se suffocare volentem, datâ illi omni substantiâ meâ, liberaui illum. Et his dictis, continuo obdormiuit in Domino. Tunc Episcopus glorificans Dominum dixit: Iustus es Domine, & rectum iudicium tuum.

Hoc baptismo vel meretrici, ante mortem, diuinitus procurato; non tantum mirabilia & arcana Dei iudicia illustrantur; sed etiam erudiuntur illi, qui, quæ olim piè gesserunt, frustra esse gesta existimant. Bonus est Deus, etiam illorum operum non obliuiscitur, quæ mortali delicto extincta sunt. Illis enim et si cœlum non debeatur: enimuerò et si de condigno nihil omnino debeat, tanquam Dei inimicis, nisi pœna; congruum tamen existimat Deus, ut aut bona recipiant in vita sua, cum Epulone illo, aut ut illis aliunde via ad cœlum aperiatur. Et quis inenarrabilem bonitatem illius dignè admirari, quis pro ea dignè gratias agere queat? ait Blofius. Nam cum nemo ad salutem perueniat, qui non vel tantillum charitatis habeat, ut ex amore Dei, saltem in extremo vite posuius, pœnitentiâ agat, auerseturque peccata: ecce ipse misericordissimus hominumque, amantissimus Deus, saepe se usque adeo benignum & amabilem etiam desperatissimis peccatoribus (quos alicuius virtutis merito insignitos esse cognoscit) sub mortem exhibet, ut illi ex intimis precordijs doleant, quod offenderint tam piûm Conditorum atque Redemptorem. Per quam nimirum pœnitentiâ, apti redduntur ad salutem consequendam; & peractâ tali peccatorum purgatione, qualem diuina iustitia quaesierit, in æternum cœlestis regni gaudium introducuntur. Profecto in altissimo secretissimoque, profundo latet fons ille inexhaustus, unde tanta pietas ad nos dimanat, unde tanta misericordia super nos effunditur: de qua qui desperat, Deum bonum & veracem esse negat, in Spiritum sanctum blasphemus est. Hæc ille.

At ne, qui vel eleemosynæ, vel alterius cuiusdâ boni sibi operis conscius est, temerariè præsumat, sibi que certò Numinis gratiâ promittat, etiam si in grauiâ scelera prolabatur; sciat multos, immo plurimos in Inferno ardere, qui vel antè, quàm se flagitijs in-

I V.

Luc. 16. 25.

Ludou. Blofius In Canone vit. spirit. cap. 2.

V.

uoluerent, vel in ipsa scelestâ vita, sanctissima quædam opera præstiterunt. Nouit Deus illa temporali aliqua felicitate compensare; ad quod ipsum etiam, vi iustitiæ non astringitur; quamuis id præ bonitate sua, faciat. Multa utique laude & honore digna fecit Aman, quem tamen Assuerus iustè suspendit, quia ille, quidquid, premio dignum egit, crudelitate sua euertit. Hunc morem passim Principes obseruant; gladio addicunt rebelles, qui ante charissimi extiterunt. Ioab quantus fuit, apud Dauidem? non ille etiam per æstates hibernando, sed vel in summis frigoribus, aut asperissima tempestate, manus strenuè conferendo, bellauit; non, velut malus Fabij imitator, ociose cunctando, sed pugnando assidue, rem restituit. Quot non victorias retulit? quot non hostes interemit? quantas non sedauit rebelliones? & tamen, quando, *appropinquauerunt dies Dauid, ut moreretur, præcepit, inter cetera, Salomoni filio suo, dicens: Tu quoque, nosti, quæ fecerit mihi Ioab filius Saruie, quæ fecerit duobus principibus exercitus Israël, Abner filio Ner, & Amasa filio Iether: quos occidit, & effudit sanguinem belli in pace, & posuit cruorem prælii, in baltheo suo, qui erat circa lumbos eius, & in calceamento suo, quod erat in pedibus eius. Facies ergo iuxta sapientiã tuam, & non deduces canitiem eius pacificè ad inferos. Cur non idem faciat Deus? Enimuerò sæpè etiam facit. Quamobrem Saul regem sic compellauit Samuel: Nonne, cum paruulus esses in oculis tuis, caput in tribubus Israël factus es? unxitque te Dominus in regem super Israël? Et rursum; Pro eo, quòd abiiecisti sermonem Domini, abiicit te Dominus, ne sis rex. Nec tantùm folio, sed etiam vita (& utinam non etiam vita æterna!) illum, excidere passus est. Nemo ergo temerè peccet, etiam virtutis sibi conscius. Tantali hortus sunt virtutum opera vitij, velut spinis, suffocata. Nemo etiam desperet, immò tantò promptiùs liberalitatem clementiam, aliãque pietatis opera exerceat, quia sperare potest, si non præfidenter ac præsumptuosè, sed casu, aut imbecillitate quadam labatur, Deum ea ipsa opera aspecturum, apud quem misericordes misericordiam consequuntur. Quod congruum esse dixi, conueniensque diuinæ bonitati, atque ex recitata historia constat.*

VI.
Martyrolog.
Roman. V.
suardi 25.
August.

Et cur animum despondeant isti? cum nihil penitus unquam merentes non rarò respiciat Deus. Genesius, tempore Diocletiani, Romæ, mimus & thymelicæ artis magister, in publico theatro, de Christianorum mysterijs, Imperatori, per ludibrium, deli-

delicias facturum ægrotum se simulans baptismum poposcit. Euo-
cato mimico presbytero & exorcista, cum ludere vellet, repente
serio egit. Quippe, diuini Spiritus impulsu, mutatus, inter ipsos
sacrilegos iocos, Christianus factus, mimorum nugamentis, im-
mo iam vi sua non carentibus simulatorum Sacramentorum arca-
nis absolutis, albis vestibus indutus, atque etiam ad sanctorum
martyrum similitudinem, à militum petulantia raptus, de reli-
gione interrogandus Imperatori exhibitus, in editiore loco confi-
stens sic cœpit perorare: *Audi, Imperator, audite Quirites, &*
omnes exercitus, populique huius ciuitatis. Eo apud me Christiani loco
fuere, ut, in derisum despectumque, illorum sacros ritus, coram vobis, ex-
plodere vellem. Ita eram animatus. Ast ubi primum me aqua nudum
contigit, & interrogatus, credere me respondi, mirabile se se oculis meis
exhibuit spectaculum. Nam manum quandam vidi supra me cœlesti
regione venientem. Et iuxta me Angeli steterunt clarissime fulgur an-
tes. Hi è libro quopiam, omnia, quæ ab infanzia usque, male perpetravi,
recitauerunt, atque illico in aqua diluerunt; post quæ, me mihi ipsum
ostenderunt nunc candidiorem. Talis prodeò ex hoc balneo. Nunc igitur
& tu, Imperator, & vos satrapæ, & quotquot me ludentem spectau-
istis, mecum respiscite, & Christum verum Deum esse credite, per quem
æternam salui esse possumus. Dixit, & Imperatorem, quem oblecta-
tum venerat, in furorem dedit, à quo Plutiano traditus, dirissime,
pro Christo, est excruciat. Nam equuleo tortus, fustibus cæsus,
ungulis laceratus, facibus vltus, denique capite truncatus nobi-
lissimam martyrij lauream reportauit. Inter quæ tormenta omnia,
nulla illi alia vox excidit, quàm ista: Non est rex, præter Christum,
pro quo, si milles occidar, ipsum mihi de ore, ipsum mihi de corde auferre
non poteritis. Sic diuina bonitas etiam indignis atque immeren-
tibus offert gratiam, qua repente sanctissimi & fortissimi efficiantur.
Neque sine iustissimo consilio. Quia, ut supra laudatus au-
thor ait: Quanto plura, quanto grauiora sunt ipsa peccata, qua condo-
nat, & quanto indigniores miserabilioresque sumus nos, quibus ignoscit;
tanto gloria eius magis elucescit. Mihi enim uerò etiam videtur vo-
luisse vim baptismi ostendere, in quo etsi neque intentio ministri,
neque suscipientis, ab initio, fuit, tamen & illa diuinitus impleta,
& hæc opere ipso suscitata tantum effectum sortita est, ut, sine mo-
ra, ex illulfore fieret confessor; ex mimo Diocletiani, Seruus Chri-
sti; ex sacrilego denique, eultor sacrorum & Martyr. Adde, vo-
luisse

Ludou. Blo-
sius in Ca-
none vit.
spir. cap. 2.

Matth. 5. 44.

luisse etiam Redemptorem nostrum hoc exemplo demonstrare, quod verbo aliquando docuerat, nempe nos non debere esse vindictæ appetentes. Nam ecce, qui dixerat: *Diligite inimicos vestros, benefacite his, qui oderunt vos: & orate pro persequentibus & calumniantibus vos:* etiam causam reddidit: *ut sitis filij Patris vestri, qui in cælis est: qui solem suum oriri facit super bonos & malos:* (hoc est, qui bonis & malis bene facit) *& pluit super iustos & iniustos*, seu qui cruces atque aduersa æquè iustis ac iniustis, licet diuersis de causis, mittit. Nullus ergo clypeum debet abijcere, in hac vitæ istius ancipiti pugna: etiam si iniustus sit, pluuia tribulationum illum poterit abluere, aut aqua baptismi, si nondum sit ea tinctus: etiam si malus, si cæcus in fide, solem diuini luminis super eum oriri faciet, cum minimè sperabit. In Genesio discat, animarum nostrarum Pastorem Christum IESVM sæpe ouem ex ore lupi eripuisse.

VII.

Laur. Sur.
tom. 6. die 4.
Decemb. in
vita eius. c.
32. ex Meta-
phrasæ &
Aloyf.

Quantus autem sit amor succurrendi in Deo, præsertim per baptismi sacramentum, quod de medijs necessitate est, ita, ut, sine eo, vel in re, vel in voto, suscepto, saluari nemo possit, ostendam alio luculentiore exemplo, vbi legimus, & fluminis, & fluminis, & sanguinis baptismum, in vno homine, confluisse; quorū et si baptismi singuli suffecissent, voluit tamen omnipotēs Mundi Gubernator declarare, aliunde desertos à se non deseriri; & quo pacto possit *super iustos* utilissimè *pluere*. S. Philemon tactus cælesti lumine, Christum vltro præferebatur, & pro eo mori desiderabat. Stabat iam Martyr ad tribunal, & sedebat Præses tyrannus. Ille damnari optabat, iste cupiebat absoluere reum. Quare Philemoni obiecit, frustra illum esse, cum neque Christianus quidem omnino factus sit, neque baptismum accepisset. Hæc aliaque multa, cum effutisset Præses, è multis paleis paulum fructus collegit. Immò, quasi oleum flammæ subministratum esset, ita diuino amoris igne exardescens Philemon exclamauit. *O ignem spiritalem, inqueibat, qui accensus es, in meis præcordijs! ô quantum tibi debeo, ô Præses, quod me etiam inuitus maximis affecisti beneficijs, sacrum baptismum in memoriam reuocans.* His Præsidem cum allocutus esset in media turba consistens, *Rogo vos vehementer, exclamauit: Si quis inter vos præest Christianis, & contemnit tormenta, propter pietatem, adsit cito & me impertiat baptisate.* Dixit, stetit, expectauit, nemo vnus prodijt, qui periculum auderet contemnere tam præsens. Postquam igitur

igitur vidit, omnes timore victos flere, neque opis quidquam in homine vlllo esse, calidè lachrymans, in hanc vocem erupit: *Deus meus, Christe, qui me benignè adspiciens à profundo errore reuocasti, ne sic me despicias diuinum baptismum minimè affectum. Sed quouis modo ostende mihi sacerdotem & aquam, à quo, & in qua, similiter atq; alij Christiani, baptizer.* Vix ea dixerat, cum nubes, densa cœlum contraxit, & è sublimi se se demittens stantem medium circumdedit, effusòque imbreg, eum abluit, Christo ipso cetera ad baptismum necessaria faciente. Mox nubes, officio hoc peracto, se se postliminiò in altum recepit. Martyr autem, in oculis omnium, cœlesti rore baptizatus, *Vobis, inquit, omnibus videre licuit, qui Christiani quidem estis, nondum autem vultis manifestam esse vestram pietatem, quemadmodum, cum nullus utiq; ad me ausus esset accedere, ipse veniens apertè Dominus me maximo dono impertijt baptismatis. Videte ergo, vt turpi & illiberali timore liberemini. Quin etiam tu quoq; aspice, Præses, relictà, quæ nihil habet utile, insaniam: cognosce, cui nam Deo te ipsum, absq; ratione feceris inimicum, & quemadmodum, eo Iudice, sis luiturus pœnas.* Ad hunc modum triplici baptismò candidus ad cœlestem coronam Philemon est promotus. Defuit illi, in terris, aqua; missa est de cœlo: defuit homo, qui baptizaret; adfuit Deus, qui baptizauit. Magnum hinc & solatium capere possunt pusillanimes; & documentum negligentibus. Pusillanimes quidem, qui sæpe nimis sunt anxij, verentes, se aut omnino, aut certè non rectè esse baptizatos. Ament Deum super omnia: detestentur super omnia peccatum: dicant ex animo: *O ignem Spiritalem, qui accensus es in meis præcordijs!* & confidant, Deum ad futurum, atque eos, per hunc ipsum baptismum *Flaminis* saluatorum. Negligentes autem discant baptismum æstimare. Suffecisset Philemoni Deum tantopere amanti *baptismus Flaminis*: suffecisset tanto martyri *baptismus sanguinis*; & tamen Christus *baptismus Fluminis* ei vnà impertijt, vt humanam socordiam corrigeret, quæ sæpe parum pensi habet, à qua obstetrice, filij, siue in Dei, siue in Diaboli nomine, baptizentur. Et tamen, *nisi quis renatus fuerit denuo, non potest videre regnum Dei.*

Hoc prouidentissimum diuinum iudicium, in alijs quoque Sacramentis sæpe eluxit. Ex Woltano Wintouienfi monacho constat, clericum, cui à S. Ethelovvoldo Wintouienfi Episcopo sacri erat Chrismatis cura demandata, minùs aliquando olei,

VIII.
VVoltan.
VVintou. in
vita S. Ethe-

quàm

Iovvoldi c. 11. & Sir. tom. 4. die 1. Augusti. quàm res posceret, accepisse, atque illud ipsum, in itinere amississe, mirabili Dei artificio, parum auferentis; vt multum redderet. Itaque Episcopo pueros puellasque (neque enim in virilem aut senilem ætatem tunc sacramentum istud differebant) confirmare volente, neque habente Clerico sacri olei ampullam, turbatio magna extitit. Anxius Clericus viam iisdem vestigijs, recalcat, recurritque eò, vnde venerat. Dum, oculis huc, illuc, curiosè missis, rem perditam indagat, reperit ampullam in via iacentem, insigni auctu locupletatam. Nam, quæ antè nec media sui parte plena fuerat, iam oleo sacro, vsque ad summum marginem referta, toti multitudini sufficiebat, ad petitum Confirmationis Sacramentum suscipiendum. Igitur, qui mulieri Sarephtanæ, per Eliam, dixit: *Hydria farine non deficiet, nec lectus olei minuetur*, ille etiam, ad spiritualem vsum, oleo addidit incrementum.

IX. Is ergo inuocandus est, qui nouit elicere *mel de petra, oleumque de saxo durissimo*; siue id ad corporis sustentationem requiratur, siue ad animæ salutem. Fatuis Virginibus similes sunt, qui non ad Deum, sed ad homines dicunt: *Date nobis de oleo vestro*. Quod sanè faciunt, quicumque non negligunt oleum, quo cibos condiant, aut corporis leniant tubera & cruciatus; at de sacro oleo, quo animam in fide confirmant, nihil omnino curant. Hinc tam sunt ad luctam, contra cacodæmonem aut Mundum, ineundam imbecilles. Hinc adeò parum, pro Religione laborant. Hinc castra & signa Ecclesiæ tam facile deserunt, & qui pro Catholicis stare debuerant, sunt primi hæreticorum defensores. In Nouato Exemplum recenset Eusebius & Nicephorus. Is, in morbo, baptismo tinctus, post morbum, supersedit Confirmatione signari. Quare, persecutionis tempore, metu victus, presbyterum se negavit. Negatis, ô fatui, Christum; quouis periculo terimini; quia à Deo oleum, & Spiritus sancti vnctionem non flagitatis. Apud vos ergo Christus & oleum & operam perdidit, frustra pro vobis passus, frustra Confirmationis Sacramento vim passionis & sanguinis sui largitus.